

цукор, котрими прикрашають бокали. *Джага* – просто невеличкий глечик для молока. *Джигер* – мірна скляночка, *стрейнер* – ситечко, що не дозволяє льодяній крихті потрапити у бокал.

Таким чином, постійне поповнення тематичної групи „назви посуду та аксесуари” відбувається: а) шляхом уведення в обіг власних національномовних новотворень; б) калькуванням з інших мов; в) запозиченням іншомовних лексем з подальшим їх коригуванням та пристосуванням до норм і законів української мови.

Список використаних джерел:

1. Вакалюк Я.Ю. Назви посуду та іншого кухонного начиння в українській мові. *Культура слова*. 1985. Вип. 29. С.45-46.
2. П'яст Н.Й. Становлення лексико-семантичної групи на позначення посуду для напоїв. Система і структура східнослов'янських мов: Зб. наук. праць. К.: Знання, 2002. С. 213 - 222.

Науковий керівник: Максимець О. М., к.філол.н., доцент кафедри СГН.

МИЛОЗВУЧНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Кравець З.О., *kravetz.01@gmail.com*

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Носії української мови підкреслюють передусім її **милозвучність**. Тому **метою** роботи стало дослідження елементів милозвучності української мови. Поняття милозвучності, благозвучності, евфонії (точний давньо-грецький відповідник терміна) існувало вже у Стародавній Греції. У Демокріта була праця (не збережена) "Про милозвучні й немилосвучні літери" (тут малися на увазі, звичайно, звуки). Про милозвучність (виражену, зокрема, в усуненні збігу голосних – зяння) і зміни слів на догоду милозвучності йдеться в діалозі Платона "Кратіл". Арістотель ("Риторика", III, 2) твердить: "...Краса слова, як говорить Лікімній, полягає в самому звукові чи в його [скоріше слова, ніж звука. – Ю.М.] значенні". Визначний письменник В.І.Самійленко зазначає: "Відомо було досі, що вкраїнська мова своєю доброзвучністю займає одно з перших місць (може третє або четверте) між усіма європейськими мовами. Цю думку дуже легко пояснити фактами фонетики. Наша мова (в основному своєму діалекті) має тільки чисті, виразні голосівки (vocalis) а, е, і, и, о, у. Н.І.Тоцька підкреслює, що в українському народнопоетичному мовленні, яке найбільше зберігає національні основи української мови, голосних 45-46%, але в літературному мовленні українська мова під різними іншомовними впливами багато в чому втратила свою вокалічність, і кількість голосних знизилася до 42%. В українській мові один приголосний між двома голосними зустрічається в середньому вдвічі частіше, ніж ужиті підряд два приголосні в тій самій позиції, тоді як збіги голосних і сполучення більш як двох приголосних підряд за своєю частотою не виходять за межі кількох відсотків.

Отже, формальним вираженням милозвучності української мови є передусім чергування голосних і приголосних. Це особливо характерне для української мови явище виражається, зокрема, в:

варіативності "префіксів-прийменників" в / у, і / й, з / із / зі / зо, до / д (д мені – Ю.Федькович), під / піді, над / наді, перед / переді, від / віді / од / оді, о / об (о шостій – об одинадцятій), такождіалектн. к / ік / ку, коби / коб тощо;

чергуванні і / й, у / в (що належать до кореня) на початку складу, який збігається з початком слова (імовірний / ймовірний, учити / вчити);

варіюванні зворотної частки (постфікса) ся / сь, часток же / ж, б / би, лише / лиш, хоча / хоч тощо.

"Милозвучність, обґрунтована конкретними лінгвістичними чи фізичними параметрами, стає науковим поняттям", – цілком слушно зазначає Н.І.Тоцька[2,15].

Отже, милозвучність української мови - один з елементів, які вирізняють її з-поміж інших мов

Список використаних джерел

1. Лосев А.Ф. История античной эстетики: Ранняя классика. М., 1994. С. 442.
2. Тоцька Н.І. Засоби милозвучності української мови. Українське мовознавство. К., 2000. Вип. 22. С. 3.
3. Тахо-Годи А.А. Комментарии. Античные риторики. М., 1978. С. 326.
4. Wessely K. Ephesiagrammata. Wien, 1886. S. 35

Науковий керівник: Зімонова О. В., ст. викладач кафедри СГН

РЕЛІГІЯ - ЯК МІРИЛО МОРАЛЬНОСТІ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Кюрчева Ю.С., *kyurcheva2017@gmail.com*

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Актуальність. Актуальність обраної теми дослідження полягає в тому, що в минулі часи релігійний і управлінський апарати в державі, часто, були тісно пов'язані. Тобто, одночасно з мирської, світської владою, в країні існувала та діяла і релігійна. Релігійні формування і культу, навіть після того, як перестали утворювати єдине ціле з владними органами, мали беззаперечно велике значення в житті суспільства, диктували свої норми поведінки, в разі розбіжності яких зі світськими, нерідко виникали конфлікти, що перестали в збройне протистояння і часто призводили до значних і трансформаційних змін в соціальному, політичному житті однієї або, навіть, декількох держав.

Отже, якщо прийняти до уваги увесь досвід минулих років, з впевненістю можна сказати, що релігія відігравала важливу роль у житті майбутніх поколінь.

Наслідком процесів, що протікають в сучасній релігійній свідомості, стає поява великої кількості сект, які вже не претендують на наслідування певним релігійним традиціям і єдино вірні виклади вчень Христа, Будди або Мохамеда, але свідомо відхрещуються від всіх офіційних релігій, встановлюючи нові моральні орієнтири і проголошуючи нові цінності. Однак проблема полягає не в тому, що на зміну не знаходять відгуку в серцях віруючих традиційних цінностей приходять інші, а в тому, що велика кількість таких релігійних формувань мають деструктивний характер, орієнтуючись не на повернення релігійності в секуляризований світ, а на обман людей і використання їх довіри в своїх комерційних інтересах. [2]

Висновки. У наш же час технічного і наукового прогресу, релігійні аспекти не займають в житті більшості людей центральної, основної позиції. Роль релігії в пізнанні світу замінила наука, роль релігійних норм в регулюванні суспільних відносин перебрали на себе норми права - закону, управлінські функції, раніше притаманні релігійним утворенням, перебрали на себе державні органи влади, частина цих функцій в ході еволюційного розвитку суспільства, в свою чергу, атрофувалась (як то, благословення на шлюб, нове починання, тощо), каральні функції, властиві релігії також перебрали на себе державні органи. Чим же стала релігія для сучасного суспільства? Найбільш очевидна відповідь на це питання - «опіумом» для одних, засобом заробітку - для інших. Як плачевно і цинічно це не звучало б, але варто звернути увагу на відвідувачів сучасних релігійних організацій - вони умовно поділяються на дві групи: одні шукають в релігії розради, прощення, заспокоєння, інші ж - наживи. Кого з них більше - сказати складно. Не можна говорити про те, що релігія - рудимент, що вона не важлива в житті суспільства або не важлива для сучасної людини в